

Teesie

2013-2014 / 1 (70)

Šventasis Pilypas
Šventasis Tomas
Šventasis Paulius
Šventasis Jonas
Šventasis Martynas
Šventasis Jeronimas
Šventasis Simonas
Šventasis Ambraziejus
Šventasis Agota
Šventasis Jokūbas
Kun. Kestutis
Mons. Vaclav Tomas
Kun. Stasys Gabrielius
Vilius
Justinas
Darius
Tomas
Justinas
Mons. Žydrūnas
Daniel
Gediminas
Kun. Andžej
Mons. Žydrūnas
Daniel
Gediminas
Kun. Stasys Gabrielius
Vilius
Justinas
Darius
Tomas
Justinas
Mons. Žydrūnas
Daniel
Gediminas
Šventasis Andriejus
Šventoji Kotryna
Šventoji Cecilija
Šventasis Matas
Šventasis Grigalius
Šventasis Mikalojus
Šventasis Tadas
Šventasis Motiejus
Šventasis Augustinas
Šventasis Grigalius
Šventoji Agnietė
Šventoji Liucija
Šventasis Mikalojus
Šventasis Tadas
Šventasis Motiejus
Šventasis Augustinas
Šventasis Grigalius
Šventasis Matas
Šventasis Grigalius
Andrej Renatas
Diak. Robertas
Povilas Valdemar
Ses. Regina
Zilvinas
Kun. Povilas
Irmantas
Br. Artūras
Br. Miroslav
Ses. Faustina
Valentin
Br. Giedrius Juozas

PAŽVELKIME Į TEESIE ...

REDAKTORIAUS ŽODIS	3	
<i>Seminarijos bendruomenės vasara</i>		
Italija – prisiminimai iš Arkos bendruomenės	4	
Piligrimystė atgal ir į priekį – į Pasaulio jaunimo dienas Rio de Žaneire	6	
Malda ir kalnai	11	
<i>Iš seminarijos gyvenimo</i>		
Studijų metus pradėjome piligrimystė į Pivašiūnus	13	
Tradicinis piligriminis žygis Vilnius – Trakai: „Tikėjimas = tik-ėjimas?!“	15	
Parodos „...apie pašaukimą menui, poezijai ir Dievui“ atidarymo kalba	18	
Tarpseminarinis krepšinio turnyras	20	
Pokalbis su seminarijos pirmakursiais	23	
Susipažinkime su propedeutinio kurso studentais	24	
KLIERIKŲ UGDYMAS		
Keletas minčių apie sielovadinį ugdymą	26	
PAŠAUKIMO ISTORIJA		
Kun. Dariaus Trijonio pašaukimo istorija	30	
INTERVIU SU DĖSTYTOJU (-A)		
Pokalbis su doc. dr. Alma Stasiulevičiūte	33	
INTERVIU SU SEMINARIJOS DARBUOTOJU		
Susipažinimas su nauju seminarijos ūkio darbuotoju Ivanu Krasovskiu	35	
DVASINGUMO ISTORIJA		
Rožinio istorija	36	
AR ŽINAI, KAD		38
NUMERIO NEKANONIZUOTASIS ŠVENTASIS		
Dievo tarnas Alfonsas Lipniūnas	39	
KLAUSIMĖLIS		41
KALBOS KULTŪROS PRIEANGIUOS		43
SEMINARIJOS KRONIKA		44

Redaktorius: Gabrielius Satkauskas

Bendradarbis: Giedrius Juozas Bakūnas MIC

Fotografas: Justinas Visickas

Mūsų adresas:

Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarija
Kalvarijų g. 325
LT - 08420 Vilnius
tel. (8 - 5) 270 16 02
www.seminarija.lt

**Brangus šio leidinio skaitytojau,
garbė Jėzui Kristui!**

Kartu su br. Giedriumi džiaugiamės, kad šiais studijų metais galime kurti seminarijos bendruomenės leidinį. Bendruomenės, kurios gyvenimas yra labai dinamiškas, daugiasluoksnis ir įdomus. Tai suteikia galimybę rašyti įvairiomis temomis ir veikia reikia ieškoti ne apie ką rašyti, bet kas galėtų parašyti. *Teesie* leidinyje rasite naujų teminių skilčių. Vienoje iš jų svarstysime apie seminaristų ugdymo principus, kuriuos pristatys mūsų seminarijos vadovybė. Taip pat gilinsimės į XX-ojo amžiaus Lietuvos kankinių gyvenimo istorijas, tarp kurių tikrai būta šventųjų, tačiau jie dar nėra, o kai kurie, ko gero, ir nebus kanonizuoti. Galiausiai tęsime ir ankstesnes rubrikas: susipažinimas su darbuotoju, seminarijos gyvenimo naujienos, klausimėlis, kalbos kultūros prieangiuos.

Kartą teko girdėti nuomonę, kad seminarijai nebereikia šio laikraščio, nes mūsų nėra labai daug ir šio leidinio kūrimas yra tapęs nereikalingu užmoju. Tačiau nuolatiniai žmonių klausinėjimai – seminaristų, jų šeimų, praktikų vadovų, dėstytojų – byloja, kad šis leidinys yra laukiamas. Iš tiesų, *Teesie* padeda mūsų bendruomenei prisiminti ir reflektuoti mūsų bendro gyvenimo įvykius, pagilinti tikėjimo žinias ir leidžia naujaip papasakoti apie save tiems, kuriems mes rūpime ir esame svarbūs.

Šiomis dienomis minėsime Visų Šventųjų šventę. Tikimės, kad galbūt vienas jų esate ir Jūs. Jeigu manote, kad taip tikrai nėra, tai tik primename – Jūsų pagrindinis pašaukimas yra tapti šventam: *Tapkite šventi visu savo elgesiu (1 Pt 1,15)*. Tam tikra prasme Jūs jau esate šventas, bet tik nesustokite, nes šventumas yra nuolatinis ėjimas pirmyn. Šventasis ne tas, kuris niekada nesuklumpa, bet tas, kuris suklypęs atsikelia. *Taigi, šventieji broliai (Žyd 3,1), sveikinkite kiekvieną šventąjį Kristuje Jėzuje (Fil 4,21)*.

Ryžkimės uoliai siekti šventumo ir aplinkiniams priminti šį pašaukimą savo pavyzdžiu. Ir nesvarbu, kad kartais nesiseks ir bus sunku mylėti artimą, kad trūks jėgų ir ištvermės atliekant pareigas – kreipkimės tuomet į šventuosius mūsų globėjus, į palaimintąją Mergele Mariją, kuri laukia mūsų rožinio maldos ne tik spalio mėnesį, kreipkimės į patį Viešpatį Jėzų Kristų. Šventumo siekimas yra pamišimas iš meilės Dievui ir tai mus daro panašius į Jį, *nes Dievas yra meilė, ir kas pasilieka meilėje, tas pasilieka Dieve, ir Dievas pasilieka jame (1 Jn 4,8)*.

Pasauliui reikia šviesos, reikia drąsių žmonių, kurie įkvėptų kasdienybės pilkumoje nugrimzdusius žmones. Ta tikroji šviesa yra Jėzus Kristus. Kitaip tariant – Jūs, brangus skaitytojau, esate pašauktas siekti šventumo čia ir dabar! Todėl kasdien, vis iš naujo, kartu su mūsų tikėjimo Motina, atsakykime į Dievo kvietimą žodžiu – *Teesie!*

***Teesie* redaktorius,
klier. Gabrielius Satkauskas**

SEMINARIJOS BENDRUOMENĖS VASARA

Italija – prisiminimai iš Arkos bendruomenės

Italija... Įspūdingo grožio šalis, turtingos istorijos, kultūros, papročių ir meno klodų. Jaukūs miesteliai su siauromis gatvelėmis ir nepaprasto grožio fontanais, į viršų kylantys bažnyčių bokštai ir varpų skambesys, rūkuose paskendę kalnai, nusidriekę vynuogynai, cikadų čirpimas, nuolatos ore tvyrantis kavos aromatas, dangiško skonio ledai ir nepalaujamas vietinių gyventojų šurmuly. Toks įspūdis susidaro bent kiek pabuvus šioje šalyje. O kur dar akį traukianti spalvinga augmenija, šiltas oras, ramūs vakarai, mėgaujantis gurmaniška vakariene, smagūs pokalbiai bičiulių būryje, neskaičiuojant laiko ir branginant kiekvieną kartu praleistą akimirką. Tokiais prisiminimais aš grįžtu į savo vasarą. M. Proustas yra pasakęs: „Tikroji atradimų kelionė – ne siekis atrasti vis naujesnes žemes, bet sugebėjimas matyti naujai“. Galbūt dėl to šią vasarą jau trečią kartą keliavau į Italiją – ne ko nauja ieškoti, tiesiog dar kartą sugrįžti į ten, kur viskas jau pažįstama, bet iš naujo atrandama vis kitaip, kur esi visada laukiamas, kur nebėra skubėjimo, rutinos, kur tarsi sustoja laikas, o ore tvyro nenusakomas pilnatvės ir ramybės jausmas...

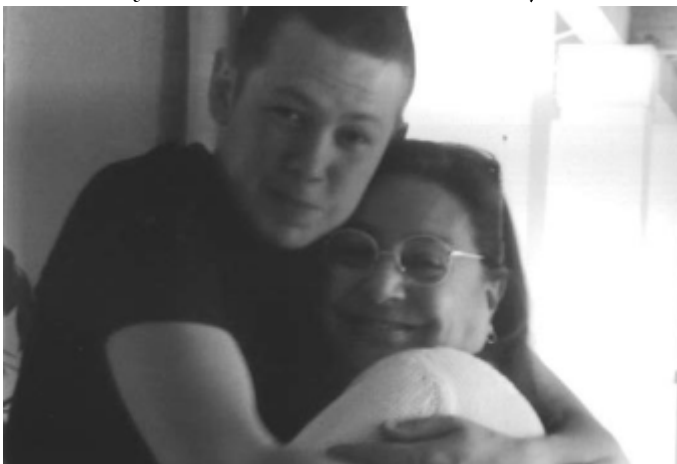
Pora savaitėlių, praleistų šioje šalyje, buvo turtingos ne tik naujų įspūdžių, pamatytų vaizdų, patirtų pojūčių, bet kartu leido vėl prisiliesti prie

savanoriškos veiklos ir išgyventi bendrystės jausmą. Buvo be galo gera sugrįžti ir savaitę gyventi krikščioniškoje Arkos bendruomenėje, kurioje prabėgo dveji mano gyvenimo metai. Šioje bendruomenėje gyvena ir dirba protinę negalią turintys žmonės ir ji jiems yra tikrieji namai. Turbūt daugelis sutiks, kad nėra nieko maloniau, kai esi laukiamas su šypsena, kai tave pasitinka šiltas žvilgsnis ir seniai matytų žmonių stiprus apkabinimas, lyg būtum pats artimiausias giminaitis. Savaitė šioje bendruomenėje ir kasdieninė veikla kartu su neįgaliaisiais leido dar kartą perkainoti vertybes, suvokti, kas vis dėlto gyvenime yra svarbiausia ir kiek daug mes – sveikieji – turime. Mano viešnagė Arkoje baigėsi

gražiu vakaru, kai buvo švenčiama *Assunzione* (Švč. M. Marijos ėmimas į dangų, Žolinė, kaip ir Lietuvoje, minima rugpjūčio 15 d.) ir bendruomenės gyventojų, gimusių šį mėnesį, gimtadieniai. Turbūt neklysiu sakydamas, kad retai kada mūsų šalyje pamatytum tokius stiprius bendruomeninius ryšius, kokius teko išvysti ir pajusti svečioje šalyje. Tai buvo šiltas, gražus ir jaukus vakaras, kupinas atviro ir malonaus bendravimo, daug nuoširdaus juoko ir šypsenų, trumpų susimąstymo akimirkų, skirtingo amžiaus, tautybių, požiūrių, profesijų žmonių ir stipraus

džiaugtis paprastais dalykais. Vakaras baigėsi bendra malda ir giesme, jomis visi susirinkę dėkojo Dievui už suteiktas malones, už galimybę pabūti kartu, taip pat prašydami, kad ir toliau jis neapleistų ir saugotų visus. Danguje sužibusios pirmosios žvaigždės, maloni vėsa po kaitrios dienos, žvakių šviesa, širdį paliečiantys gitaros garsai ir tas jausmas, jog visi susirinkę žmonės išgyvena asmeninį susitikimą su Dievu, meldamiesi ir išsakydami savo

prašymus, – tai yra neįkainojamas pojūtis...

Likęs mano atostogų laikas buvo skirtas aplankyti žymiausias Italijos vietas ir bent kiek pamatyti to tikrojo šalies grožio. Bolonija, Venecija, Roma, Grotta Mare – toks nusidriekė mano kelionės maršrutas. Norėjosi per tą laiką pamatyti kuo daugiau, sugrįžti į jau lankytas vietas ir atrasti

naujų. Nors dėl tuo metu tvyrojusio karščio ir įvairių nesklandumų kelionės nebuvo lengvos, tačiau viską atpirko išpūdingo grožio Romos fontanai,

sugrįžimas į Šv. Petro baziliką, pasivaikščiojimai siauromis Venecijos gatvelėmis, pilnomis spalvingų karnavalinių kaukių, naktiniai kalnų kaimelių vaizdai, šilti pokalbiai prie vakarienės stalo, jūros žydrumas ir net itališkas lietus, kurio čia jau nebuvo buvę visą mėnesį.

Bet turbūt pats gražiausias dalykas šioje šalyje – tai žmonės... Paprasti, atviri, nuoširdūs, tikintys, visada priimančys kaip artimą, pasiruošę padėti ir atiduoti viską, jeigu tik to reikėtų. Jie laisvo, gyvo tikėjimo. Dievas jiems yra kiekvieną akimirką, visada šalia ir jie nesigėdija to skelbti. Vienas svarbiausių dalykų italams – būti tikinčiam, būti bendruomenės nariu ir tuo gyventi nuolatos. Tai yra neatsiejama šios šalies žmonių gyvenimo dalis kaip ir futbolas, didelė šeima, geras vynas, aromatinga kava ar pasta.

Tokie tad mano šios vasaros potyriai ir atradimai. Kiekviena kelionė, nesvarbu kur nuvestų, visuomet pilna naujų žmonių, naujų vaizdų, naujų atradimų ir nusivylimų, jausmų ir patirčių... Galbūt tikrąją vertę supranti tik po kurio laiko, bet tai pasilieka visą gyvenimą.

Klier. Andrej Strela, V k.

SEMINARIJOS BENDRUOMENĖS VASARA

Piligrimyst atgal ir priek – Pasaulio jaunimo dienas Rio de Žaneire

nuostabią tikėjimo šventę, kurią jau teko išgyventi ankstesniuose renginiuose.

Mūsų lietuvių grupei (o ji nebuvo gausi – apie 80 žmonių) šių Pasaulio jaunimo dienų programa prasidėjo keliomis dienomis anksčiau San Paulo mieste. Tai buvo vadinamos „misijų dienos“ – įvadinis laikas į pagrindinį PJD renginį Rio de Žaneire.

San Paule mus priėmė vietos lietuviai. Buvo neįtikėtina nuskridus daugiau kaip 11 tūkstančių kilometrų ir atsidūrus visai kitame žemyne ir netgi kitoje žemės pusėje, rasti žmonių, kalbančių lietuviškai. Lietuvių parapija čia įkurta dar tarpukariu, bažnyčia pastatyta 1936 m. Visas rajonas, vadinamas Vila Zelina, buvo įkurtas lietuvių. Šiandien jų čia likę nedaug. Senoji karta,

San Paulo
lietuvi bažnyčia

nors jau gimusi Brazilijoje, bet dar gerai kalbanti lietuviškai, yra gerokai praretėjusi. Iš vidurinėsios

Šią vasarą, liepos 23 – 28 dienomis, teko dalyvauti Rio de Žaneire, Brazilijoje, vykusiose Pasaulio jaunimo dienose – didžiuliame renginyje, į kurį suplaukė katalikiškas jaunimas iš viso pasaulio. Man šios jaunimo dienos buvo jau ketvirtos. Iki tol teko dalyvauti jaunimo dienose Romoje, Toronte ir Kelne atitinkamai 2000, 2002 ir 2005 metais. Tais kartais turėjau įvairių atsakomybių: Romoje buvau vienas iš grupės vadovų, Kelne teko net šiek tiek prisidėti prie organizatorių komandos, padedant dvasiškai palydėti tarptautinę liturginę grupę. Į šių metų jaunimo dienas Rio de Žaneire vykau kaip paprastas dalyvis, nors jau nepatenku į reikiamą amžiaus grupę. Visgi norėjau dar kartą pajusti

jaunosios kartos nedaug kas kalba lietuviškai, tačiau palaiko lietuvišką kultūrą ir tradicijas. Mūsų atvažiavimo proga Brazilijos Lietuvių jaunimo sąjunga kaip tik tomis dienomis rengė Pietų Amerikos lietuvių jaunimo suvažiavimą, kurio šventinėse programos dalyse dalyvavome ir mes. Vietiniai lietuviai mums stengėsi parodyti kuo daugiau svetingumo: surengė ekskursijas tiek po San Paulo miestą, tiek į už miesto esančias įžymesnes vietas, rengė vakarones, skaniai vaišino. Kai kuriems iš mūsų grupės net kilo klausimas, kokios gi čia misijų dienos – vien tik valgome, linksminamės ir turistaujame. Tačiau nebuvo vien tik tai – kasdien švęsdavome šv. Mišias, per jas šlovindavome Dievą lietuviškomis jaunimo giesmėmis, prieš valgį laimindavome maistą. Tai matyt ir buvo didžiausia mūsų misija tarp vietinio lietuvių jaunimo, kurie buriasi draugėn daugiausia tik kultūrinio, bet ne religinio pagrindu. Lietuvių kunigo čia senokai nebėra, ir lietuvių palikuonių religinis jausmas mažta. Todėl sutikti daug tikinčio jaunimo iš Lietuvos jiems buvo didis liudijimas ir galbūt paskatino permąstyti savo santykį su Dievu.

Po kelių dienų viešnagės San Paule autobusais patraukėme į Rio de Žaneirą. Savo kelių kokybe Brazilija lyg ir negarsėja, bet tarp šių dviejų didžiausių valstybės miestų susisiektis tikrai geras. Rio de Žaneire mūsų grupė buvo apgyvendinta šeimose – tokia laimė jaunimo dienose tenka tik nedaugeliui, kadangi kad ir kokie svetingi būtų gyventojai, jie nesugeba priimti į savo namus tų nesuskaičiuojamų minių piligrimų, suplaukiančių į šią jaunimo šventę. Todėl dauguma dalyvių gyvena mokyklose, sporto salėse ar kitose didelėse patalpose. Pvz. pamenu, kad dalyvaujant jaunimo dienose Kanadoje, Otavos mieste miegojome didžiulėje salėje kartu su keliais šimtais žmonių. Tad šįkart gyventi šeimoje buvo tikrai patogiu ir jauku.

panašią programą: po atidarymo šventės, kuriai vadovauja vietos arkivyskupas, tris dienas vyksta katechezės ir šv. Mišios nacionalinėmis kalbomis, o taip pat įvairūs teminiai užsiėmimai. Vienas vakaras skiriamas popiežiaus pasitikimui, penktadienį einamas kryžiaus kelias, o šeštadienį visi piligrimai iškeliauja į centrinę renginio vietą, paprastai didžiulį lauką, esantį kur nors toliau už

miesto, kad sutalpintų visus norinčius dalyvauti popiežiaus aukojamose šv. Mišiose. Ši kelionė – tai ne tik paprastas nuėjimas, bet tikra piligrimystė. Nuėjus į centrinę renginio vietą, vyksta maldos budėjimas su popiežiumi, tada visi dalyviai miega tame lauke po atviru dangumi (tiesa, žodį „miega“ čia reiktų suprasti labiau perkeltine prasme, kadangi energingesnieji nerimsta iki paryčių – šoka, linksminasi, bendrauja), o ryte atvykus popiežiui švenčiamos pagrindinės ir baigiamosios šv. Mišios, į kurias sueina ne tik jaunimo dienų dalyviai, bet visi, kas nori švęsti Eucharistiją su šv. Petro įpėdiniu ir pasiklausti jo pamokslo.

Jaunimo dienos Rio de Žaneire nebuvo išimtis: viskas vyko pagal panašią programą. Po jaunimo dienų atidarymo Mišių visi dalyviai tris dienas klausėsi katechezėjų savo kalbomis. Kadangi mūsų lietuvių grupė buvo nedidelė, negavome atskiros bažnyčios, bet mus svetingai priėmė Libaniečių kultūros namai. Katechezes vedė Lietuvos Vyskupų konferencijos jaunimo reikalų

dvi dienas vyko diskusijos grupelėse, kurių metu buvo kalbama užduotais klausimais, dalinamasi savo įžvalgomis. Kartu jaunimas galėjo sugalvoti ir užrašyti klausimus vyskupams (be vysk. Arūno Poniškaičio dalyvavo taip pat ir vysk. Rimantas Norvila bei vysk. Kęstutis Kėvalas), į kuriuos vyskupai atsakė paskutinę dieną. Programą užbaigdavome šv. Mišių auka, aukojama ant lauke įrengto altoriaus.

Laisvu laiku bandėme pamatyti šiek tiek miesto įžymybių: kas traukinuku užvažiuo į Korkovado viršūnę pažiūrėti garsiojo Rio de Žaneiro Kristaus, išskėstomis rankomis laiminančio ir apkabinančio miestą ir visą pasaulį, kas funikulieriumi kėlėsi į vadinamą „cukraus kepurę“

– kitą įžymų šio miesto kalną, kas vaikštinėjo po senamiestį ar žarstė kojomis nesibaigiančių Rio de Žaneiro paplūdimių smėlį. Buvau viso to pažiūrėti ir aš. Gaila, kad pakilus prie Korkovado Kristaus, gražiais vaizdais pasigrožėti nebuvo įmanoma – buvo apsiniaukę ir nesimatė ne tik kad miesto, bet vos įžiūrima buvo ir pati Kristaus statula. Apskritai pirmas tris dienas buvo apsiniaukę ir daug lijo, tad garsiojo Rio de Žaneiro grožio (o šis miestas vadinamas dieviškosios ir žmogiškosios architektūros harmonija, nes miesto kvartalai išsidėstę tarp nuostabių vandenyno įlankų ir kalnų) nebuvo matyti. Kita vertus, tai gal buvo ir gerai – pagalvojau, turbūt tokiu būdu Dievas pasirūpino,

dvasinis įvykis ir tikėjimo išgyvenimas, o ne turistinis laikas.

Deja, lietus visgi sugadino dalį jaunimo dienų programos. Pagrindinė renginio vieta, kur turėjo vykti maldos budėjimas ir baigiamosios Mišios, po kelių dienų liūtis buvo virtusi didele bala. Todėl organizatoriai pakeitė planus ir nutarė, kad vigilija bei šv. Mišios su popiežiumi vyks Copacabanos paplūdimyje, kur jau vyko ir atidarymo renginiai, popiežiaus sutikimas bei Kryžiaus kelias. Viena vertus, buvo gaila, nes šis paplūdimys matyt negalėjo sutalpinti visų norinčių dalyvauti Mišiose, o kartu kadangi jis yra pačiame mieste, šiek tiek sumažėjo piligrimystės patirtis. Kita vertus, buvo patogiau jį pasiekti, na o praleisti naktį paplūdimyje šalia ošiančio vandenyno irgi buvo ir savotiškai romantiška, ir dvasiškai stipru.

Jei tektų susisteminti savo įspūdžius iš Pasaulio jaunimo dienų, matyt dalinčiau juos į tris dalis: bendra tikėjimo džiaugsmo ir galybės patirtis milijoninėje minioje, asmeniniai susitikimai ir Dievo meilės patyrimas per žmonių svetingumą ir atvirumą, o taip pat išgirsti popiežiaus žodžiai. Dar vienas džiaugsmingas išgyvenimas – tai galėjimas patarnauti kaip kunigui.

Iš tiesų jaunimo dienos yra didžiulis tikėjimo džiaugsmo ir jėgos išgyvenimas. Jaunimas iš viso pasaulio į jas suvažiuoja džiaugtis savo tikėjimu, jį švęsti ir juo dalintis vieni su kitais. Susitikti tokias minias tikinčių jaunų žmonių ir pačiam jose pabūti yra stipri patirtis. Visose dalyvautose jaunimo dienose jaučiau, kaip tai sustiprina ir atgaivina mano paties tikėjimą. Pamenu, kad tai ypač man buvo svarbu per mano pirmąsias jaunimo dienas Romoje. Tada buvo gera tiesiog būti didžiulėje minioje ir kartu išgyventi džiaugsmą, kartu šaukti „Viva il Papa!“ („Tegyvuoją popiežius!“), kartu ploti, kartu melstis. Tuomet dar nesupratau itališkai, „pagauti“ vertimą kokia nors